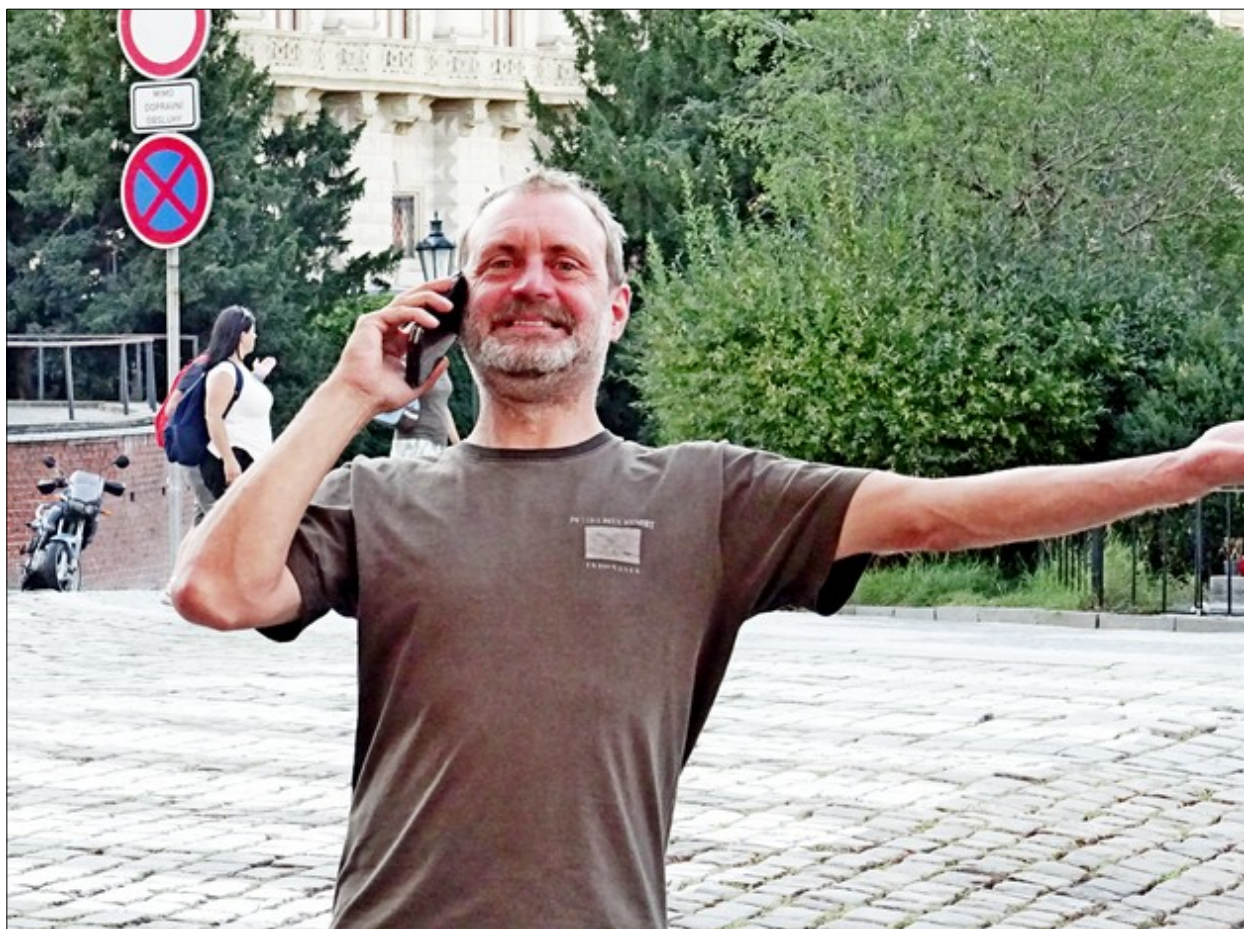

založeno LP 2010 (Tamtam – raport LP 2008)

toto číslo vzniklo za finančního
příspěví MČ Praha 6

7. srpna 2023

U Černého vola – Jiřík řečený Pikaso

KALENDÁRIUM:

7/8 * Vilda Šefl (1955)

8/8 narožky Bubákový

9/8 svátek Romana

10/8 svátek Vavřince

11/8 svátek Zuzky

12/8 narožky Kotase

12/8 svátek Kláry
13/8 svátek Sněhurky
14/8 * Honza Kněžourek (1952)

Moji milí!

Dva dny bez hospody... žádná koloběžka...
Prší, prší, jen se leje...
Ošklivá písnička... ☹

náš region

V Muzeu Policie je výstava k výročí poprav čtyř četníků - odbojářů

8. července 1943 v 18 hodin a 12 minut byli před zraky 150 příslušníků protektorátního četnictva a policie na Kobyliské střelnici v Praze popraveni praporčík Josef Bojas, strážmistr František Famfulík a štábní strážmistři Jan Jirásek a František Rajmon.

Všichni čtyři příslušníci původně československého četnictva byli počátkem roku 1943 postupně zatčeni gestapem pro odbojovou činnost a po zásahu K. H. Franka a Heinricha Himmlera byli počátkem měsíce července 1943 odvezeni k Lidovému soudu - *Volksgerichtu* - do Berlína a tam byli pro přípravu velezrady dne 5. července 1943 odsouzeni k trestu smrti.

8. července 1943 krátce před osmnáctou hodinou byli převezeni z cely smrti pankrácké věznice v doprovodu většího počtu německých i českých dozorců. Jako účastníci veřejné poprav byli do Prahy naveleni příslušníci protektorátního četnictva a policie. Na kobyliské střelnici bylo přítomno 150 z nich - 30 důstojníků a 120 příslušníků protektorátního četnictva a policie, zejména z četnických stanic, na kterých byli odsouzení před svým zatčením zařazeni.

Zapojení praporčíka Josefa Bojase (42), strážmistra Františka Famfulíka (33) a štábních strážmistřů Jana Jiráska (38) a Františka Rajmona (50) do různých forem odbojové činnosti proti nenáviděným okupantům, to, že při krutých

výsleších nikoho ze svých odbojových spolupracovníků nevyzradili, a hlavně jejich hrdinské chování v době smrti, zasluhuje, aby nebyli nikdy zapomenuti. Zrůdný scénář veřejné popravě zastřelením za vojenskou zradu po degradaci, potupné přivázání k popravčím kůlům a snaha o zavázání očí se naprosto minuly účinkem, a proto již nikdy nebyl opakován.

U příležitosti tohoto smutného výročí se podařilo shromáždit unikátní artefakty, dokumenty a informace vztahující jak k popravě čtyř četníků - odbojářů, tak i k nim samotným.

Výstava *Stále živý odkaz* v Muzeu Policie ČR na Karlově v Praze bude veřejnosti přístupná do 17. prosince t.r.

Když umělci slouží poště. Výstava v Poštovním muzeu ukazuje dobovou reklamu

Na letní sezonu připravilo Poštovní muzeum v Praze ve Vávrově domě v Praze 1 výstavu, která prezentuje výběr z nejlepších a pro svou dobu nejtypičtějších designových a reklamních prací z let 1918 – 1992. K vidění je do 29. října.

Výstava představuje šest tematických okruhů (poštovní dopravu, distribuci zásilek, finanční služby, telekomunikace, poštovní atributy a také poštovní kulturu, sport a školství), v nichž se reklama a design v éře Československa výrazně projevily.

Estetický i informační zážitek umocňují jednak dobové reklamní a propagační filmy, jednak trojrozměrné exponáty, které se váží k uvedeným tematickým celkům.

Výstavní panely jsou zaplněné ukázkami dobových reklamních tisků, na nichž je co obdivovat i po mnoha dekadách, které uplynuly od jejich vytvoření. Vždyť pro tuzemskou poštovní správu pracovalo mnoho významných architektů, grafiků, designérů a fotografů.

V oblasti architektury to byli například František Roith, Ladislav Machoň, Bohumil Sláma, Jindřich Freiwald, Jaroslav Rössler nebo Václav Aulický, ve sféře reklamy a designu Albert Jonáš, Václav Čuban, Karel Mollenda, Antonín Morávek nebo Miloš Hájek a ve fotodokumentaci

poštovního provozu, která byla využívána i k propagaci, resortní fotografové Josef Provazník, Antonín Olmer, Tomáš Vosolsobě nebo Marie Bonaventurová. Některé snímky ovšem pochází od tak proslulých fotoateliérů, jakými byly J. F. Langhans, František Illek & Alexandr Paul nebo Josef Ehm.

Výstava je určena nejen pro zájemce o poštovní historii, ale i širší kulturní a výtvarnou veřejnost, pro níž je československá reklama a design potěšením, inspirací a třeba i uměleckou výzvou.

/ Jan Kramář, Poštovní muzeum, JEDNA

Miminka na Kampě se stěhovala. Ale popolezla jen kousíček

Ve středu 2. srpna v ranních hodinách došlo v parku Kampa za dozoru pracovníků odboru životního prostředí Úřadu Prahy 1 k přesunutí soch Miminek sochaře Davida Černého k Rybářskému domečku.

Tam najdou své provizorní umístění po dobu rekonstrukce tzv. Odkolkovské zahrady, která je plánovaná do poloviny října tohoto roku.

Úřad jedničky tak vyhověl žádosti Musea Kampa, aby sochy po dobu rekonstrukce povrchu v části parku zůstaly na Kampě. Dle vyjádření Kateřiny Klasnové, radní pro životní prostředí a zeleň, Museum Kampa přislíbilo pomoc po dočasném umístění soch uvést zeleň do původního stavu.

„V žádosti od Musea Kampa jsme obdrželi tři návrhy, kam by mohla být miminka dočasně umístěna. Za životní prostředí jsem navrhla radě podpořit pouze variantu u Rybářského domečku, protože zde sochy nebudou vadit kvůli závlahovému systému. S Muzeem Kampa jsem se dohodla, že pomohou po dočasném umístění soch uvést zeleň do původního stavu,“ uvedla Klasnová.

Narozdíl od Žižkovské věže, kde tato obří miminka se zmutovaným obličejem prolézají ve výšce, si je můžete na Kampě prohlédnout pěkně zblízka a třeba se jich i dotknout!

Miminka jsou na Kampě tři a batolí se tu od roku 2008. Plastiky jsou bronzové a každá z nich váží 800 kilogramů.

/ Praha 1

Karel Novák, malíř sportu, vystavuje své fotografie v žižkovském armádním muzeu

Až do konce srpna mohou návštěvníci Armádního muzea Žižkov v přízemí (naproti návštěvnické recepci) obdivovat černobílé fotografie Karla Nováka, doplněné o exponáty ze sbírkového fondu Vojenského historického ústavu Praha.

Karel Novák (1925 – 2007) byl fotbalový útočník, který hrál za Slovan Bratislava, Spartu Praha, Bohemians Praha a dva zápasy odehrál dokonce v reprezentačním dresu.

Po konci sportovní kariéry se jeho hlavní profesí stala fotografie. Osmkrát dokumentoval také olympijské hry. Dlouhá léta pořizoval snímky významných osobností, například Dany a Emila Zátopkových, Věry Čáslavské, Jana Kodeše, Martiny Navrátilové nebo Jana Bergera a Ivana Hlinky. Cenné jsou i fotografie atmosféry sportovišť, měst i životního stylu nejen v tehdejší Československu, ale po celém světě.

„Karel Novák fotil v době, kdy přímé přenosy televize byly v začátcích a běžnější byly spíše rozhlasové přenosy. On divákům nadšeně sledující sportovní výkony přinesl i obraz. Tedy fotografie jejich hrdinů, kterým doma u rozhlasových přijímačů fandili. Často to byli sportovci, kteří se připravovali v armádním centru Dukla, takže nám dávalo smysl poskytnout prostory pro tuto výstavu, kterou jsme doplnili o předměty z našich sbírek, které jsou se sportem nějak spojené,“ uvedl ředitel VHÚ Praha brigádní generál Aleš Knížek.

„Z naší filmové sbírky jsme pak vybrali řadu unikátních záběrů bývalého Československého armádního filmu jsme poskládali smyčku připomínající naše sportovce v letech 1948 – 1974. Na některých ze záběrů, ale i na fotografiích Karla Nováka ze spartakiád si můžeme připomenout i to, jakým způsobem může být sport zneužíván jako součást propagandy totalitního režimu. Výstavu jsme tematicky doplnili i o dobová výtvarná díla z tvorby bývalého Armádního výtvarného studia,“ říká ke koncepci výstavy ředitel Odboru muzeí VHÚ Praha plukovník Michal Burian.

Fotografie pocházejí z publikace Karel Novák malíš sportu, kterou loni vydalo nakladatelství PositiF

pražský patriot

Dělníci na Výstavišti v pražské Bubenči začali vztyčovat novou ocelovou konstrukci dostavovaného křídla Průmyslového paláce, které vyhořelo v roce 2008. Práce potrvají několik měsíců, základní skelet budovy má být hotov do konce letošního roku. Stavebníci také opravují technologické kanály v podzemí, snímají původní ocelovou konstrukci střední haly a opravují betonovou konstrukci. Zahájili opravu vitráží a dalších uměleckých prvků. Na novinářské prohlídce to řekl David Čech, vedoucí projektu ze společnosti *Metrostav DIZ*, která vede konsorcium firem opravujících palác.

Kompletní rekonstrukce paláce začala v únoru 2022 a potrvá do roku 2025, náklady na obnovu mají být zhruba 2,64 miliardy korun.

„Dokončili jsme železobetonové konstrukce v levém křídle, tedy podzemní část, která slouží jako příprava pro montáž ocelové konstrukce. Ocelová konstrukce je nosnou páteří celé nadzemní části a montáž bude pokračovat v následujících několika měsících,“ řekl Čech.

Ve střední hale a v pravém křídle dělníci pracují na opravách technologických kolektorů a budují nové. Zahájili rovněž práce na obnově ocelové konstrukce,

kdy vyměňují poškozené části, doplňují nové a původní zesilují.

„Taktéž jsme přistoupili k restaurátorským pracím pasířských prvků, truhlářských, štukových a podobně," řekl Čech. Překvapením pro stavbaře byl stav nosné betonové konstrukce ve střední hale. Ukázalo se, že je v horším stavu, než předpokládal projekt. Po opravě stropu dělníci vyjmou dlažbu a opraví ji. Koncem letošního roku by podle Čecha měli návštěvníci Výstaviště již vidět základní skelet nového křídla paláce. „Na něj postupně začneme nabalovat střešní konstrukci a vyzdívát fasádu," řekl.

Původní ocelovou konstrukci ve střední hale musí dělníci rozebrat, opravit a následně ji zesílit, aby měla větší nosnost, neboť se na ni budou mimo jiné zavěšovat technologie, které na ní dříve nebyly. V severní části střední lodě je již část opravena a má i finální barvu. Oprava bude postupovat směrem k jihu. Některé části konstrukce musí být kvůli poškození vyměněny.

Vykopánu již mají stavebníci jámu pro technické zázemí za původním, nevyhořelým křídlem paláce. Zajištěny jsou také původní základy paláce, aby se neposunuly.

Na místě za palácem byly původně přístavky garáží, které byly zbourány, a nově budou na povrchu pouze výduchy vzduchotechniky.

Úsilí o obnovu paláce provázely v minulosti problémy. Město se mimo jiné soudilo o peníze z pojistky po požáru. Pražští zastupitelé rozhodli v roce 2018 o vypsání zakázky, aby ji dnes již bývalé vedení v říjnu 2019 zrušilo, neboť byla vypsána chybně. Oprava se tak opět zpozdila.

Palác byl postaven při příležitosti Jubilejní zemské výstavy v roce 1891 podle návrhu architekta Bedřicha Munzbergera. Od počátku sloužil k pořádání výstav a dalších kulturních akcí, i když původně mělo jít o dočasnou stavbu.

V letech 1952 až 1954 komunistická vláda rozhodla o změně funkce a hlavní halu paláce nechala přestavět na společenský a taneční sál. Změnilo se i jeho jméno na Sjezdový palác, který byl součástí tehdejšího Parku kultury a oddechu Julia Fučíka. (Pražský patriot – ČTK; foto Jiří Šebek)

do Řepory

Aby bylo hned zpočátku jasno – Řeporou míním středověkou osadu a okolní rybníčky, louky, lesíky a sady. Vesnička se nachází v katastrálním území Stodůlek, ostatní části jsou řeporyjské, celé území náleží městské části Praha – Řeporyje.

Podle historické mapy z tzv. 2. vojenského mapování z let 1842 až 1852 se dotčená plocha nacházela na výrazném svahu a zřejmě mnohem více vyčnívala nad zarovnaný povrch polí než je tomu dnes.

Ted' trochu cizích slov z oblasti geologie. Geologickým podkladem téhle oblasti jsou z větší části bazalty (resp. diabasy), které jako skalní výchozy vystupují na povrch, v jižní části na ně navazují zelenavé jílovce a jílovité břidlice, v severní části tmavošedé jílovce a prachovce. Ve všech případech se jedná o horniny prvohor, z období svrchního ordoviku.

Podle publikace *Chráněná území ČR* byla na dně prvohorního moře intenzivní vulkanická činnost; v území mezi Řeporyjemi a Jinonicemi existovala malá podmořská sopka, která v siluru (před 422 milióny lety) chrlila žhavé lávy a sopečné vyvrženiny; ve stejné době také pronikaly do starších ordovických a silurských usazenin žhavé lávy, které v nich vytvořily bazaltové žíly, viditelné dnes na řadě míst u Malé Chuchle, v Braníku a Řeporyj.

V této lokalitě se těžila hlína pro výrobu cihel. Nevím přesně odkdy. Podle jedné informace od roku 1872 (Hrčka), podle druhé vznikla cihelna v roce 1897 (Pohunek). Znalec pražského cihlářství Honza Zavřel mi sdělil, že zdejší cihelnu koupil v roce 1905 od F. Schmidta Hugo Reiser (1857 – 1919), po jeho skonu cihelnu a celý podnik zdědili jeho synové Viktor Reiser (1885 v Benešově - ?) a Anton Rieser (1895 v Praze – asi 1942 ve

varšavském ghettu) a vlatnili jí až do německé okupace.

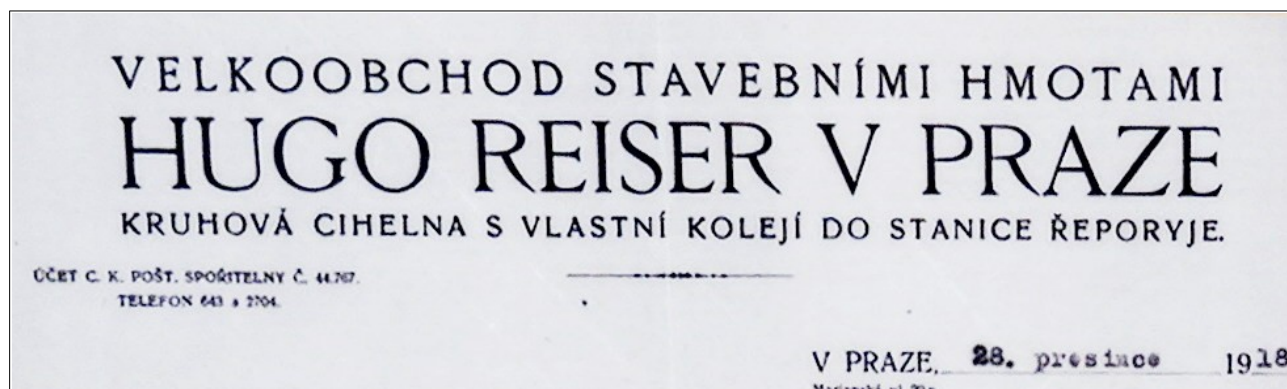

Pokud je vám jméno povědomé, jde o syna Marie Reiserové, roz. Kohnové (1832 v Oráčově – 1915 v Praze), která svého času vlastnila podbabskou sladovnu. Zpět k cihlám – původně ruční výroba byla v roce 1926 změněna na strojní, podle potřeby zde pracovalo 45 až 180 dělníků.

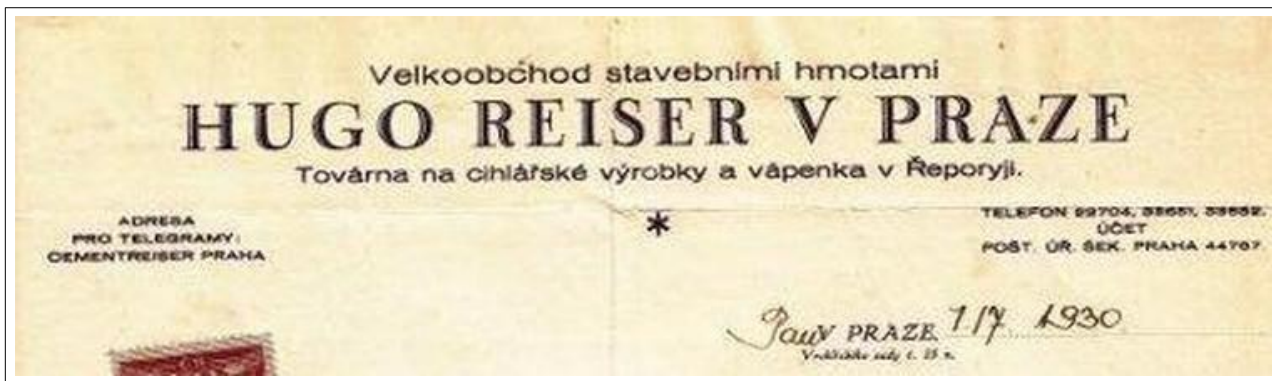
Po 2. světové válce byla převedena pod národní podnik *Středočeské cihelny*. Vlastní provozní a zpracovatelský areál se nacházel jižně od dnešních polozatopených hlinišť a vedla do něj vlečka od řeporyjského nádraží. K roku 1951 zde byly instalovány mimo jiné dva kolové mlýny, jeden ruční a jeden poloautomatický

odřezávač Keller a dvě kruhové pece Hoffmann o 26 a 18 komorách.

Ve vlastním hliništi pracoval korečkový bagr a vytěžený materiál byl odtud dopravován po poli, zčásti lanovou drážkou.

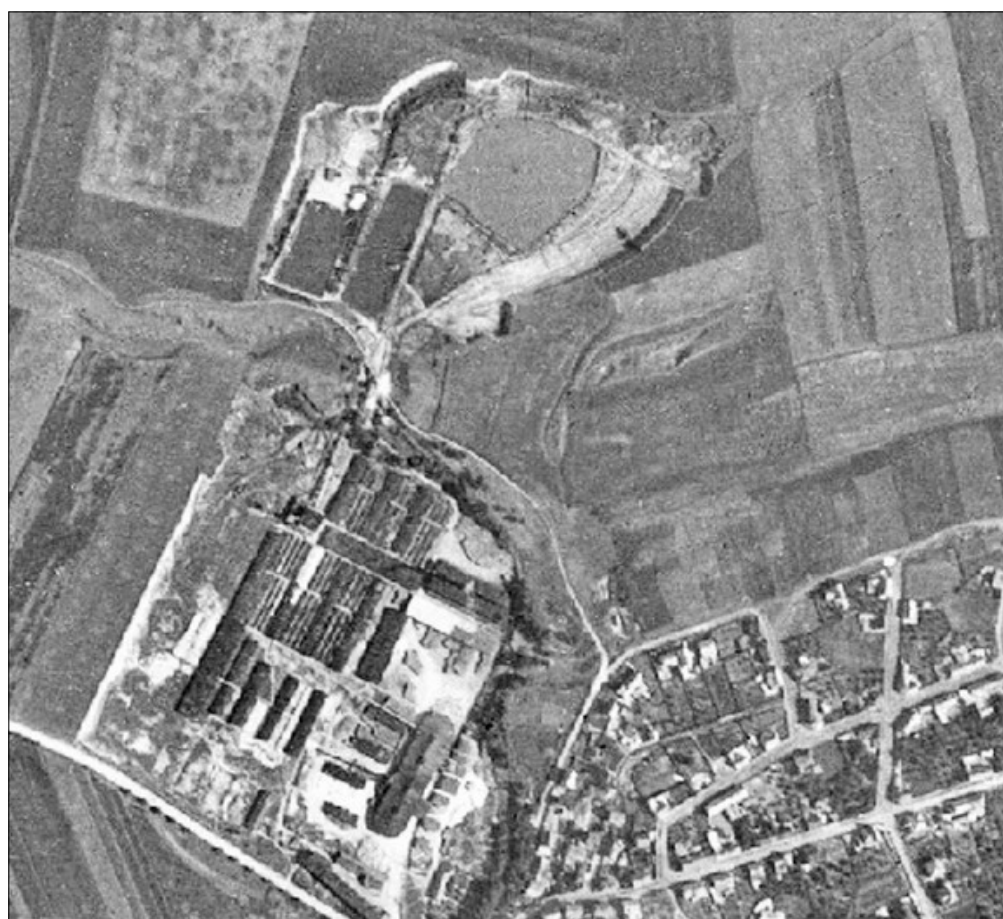

Po ukončení těžby hlíny v západní části území bylo na jedné z vodních ploch ve 30. letech vybudováno veřejné koupaliště. Těžba hlíny pokračovala dále v severní a východní části až do 60. let. V 80. letech bylo území využíváno jako skládka stavebního i komunálního odpadu. Celá plocha pak zarůstala náletovými a invazními dřevinami.

Cihelna Hugo Reiser na konci třicátých let minulého století. Dar občanky městské části pí. Kuželové. Na snímku je krásně zachycena vlečka, která do dnešního areálu Stapo vedla. Zanikla po znárodnění.
(Pavel Novotný, Řeporyjské Echo)

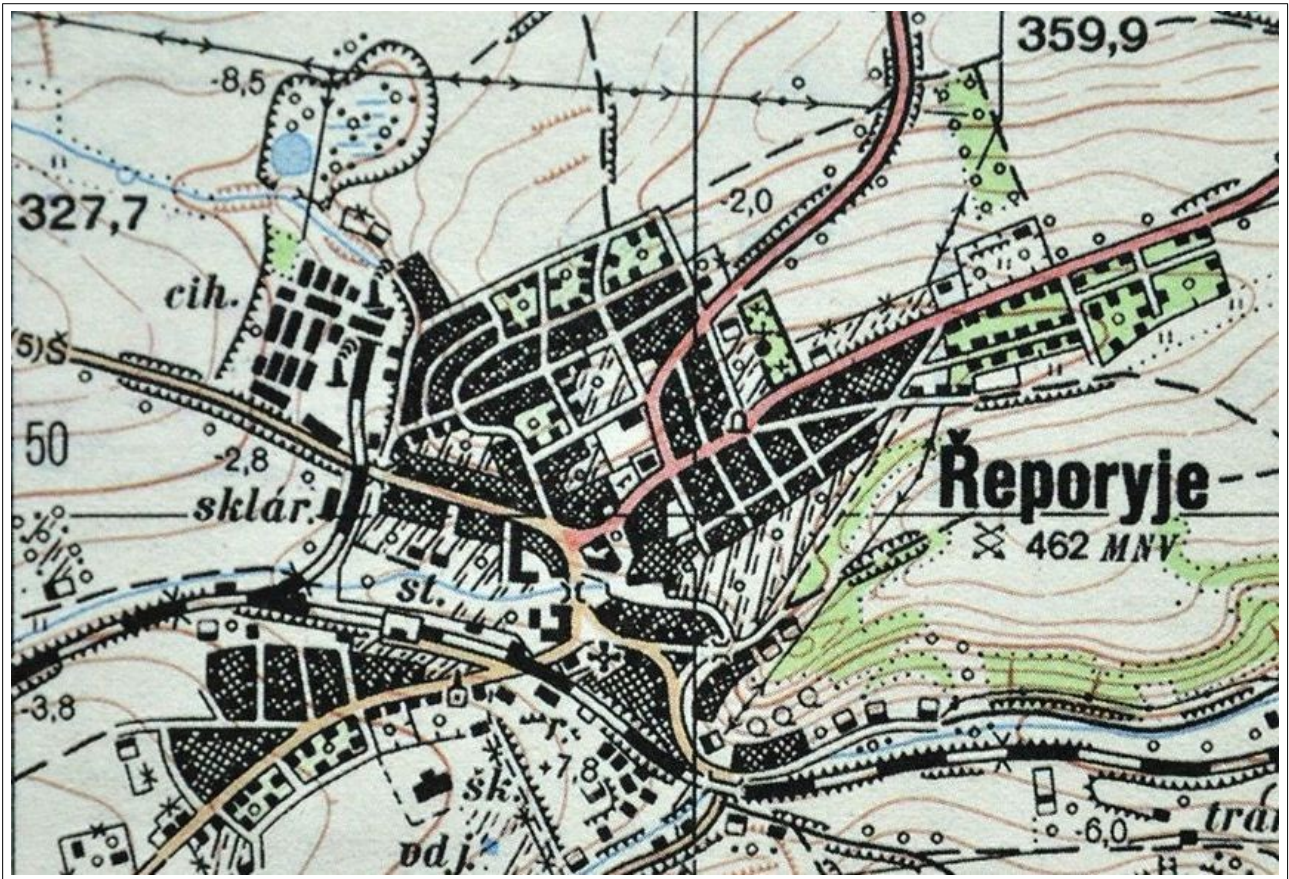
Ortofoto
1938

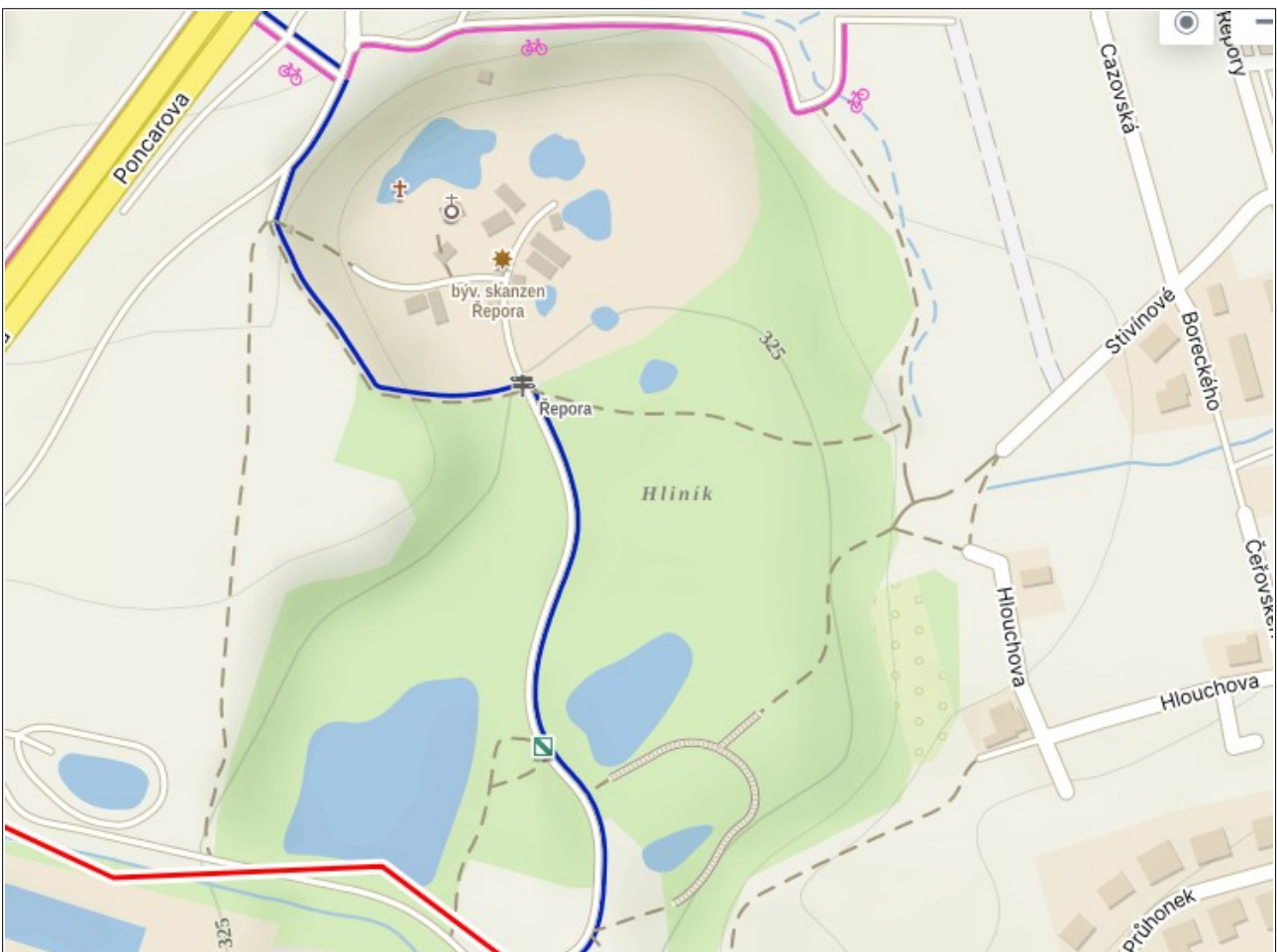
Anton
Reiser

1945

1954

Mapy.cz

V severní části území byl v roce 1999 vybudován středověký skanzen Tuležim, který byl otevřen v roce 2002. Skanzen se snažil navodit co nejvěrnější představu české lidové architektury 14. století a života ve středověké vsi.

Horní snímek Praha 13, dolní MHMP

V objektu skanzenu bylo mnoho budov; kostel se hřbitovem, usedlost rychtáře s krčmou, usedlosti kováře, hrnčíře a domkáře, zastřešené tržiště, studna, pranýř, vstupní brány a věže, palisády a tvrz. Za východní branou byl i šibeniční vršek, posvátný strom a pohanské kultovní místo. Před západní branou byla sloupková boží muka. Stavby byly budovány dobovými technologiemi. Skanzen byl časem přejmenován na Řeporu. Od roku 2017 je skanzen uzavřen a veřejnosti nepřístupný. Párkrát tu i hořelo...

2x Twitter Hasiči Praha

V roce 2014, rok poté co získalo část s rybníky hlavní město, byly zahájeny práce na postupné revitalizaci této části území. Nejprve byly v jihovýchodní ploše vyřezány dvě zarostlé skládky stavebního odpadu, které byly následně odtěženy, a plocha byla urovnána. Na jejich místě pak byly založeny květnaté louky. Ve východní části bylo provedeno komplexní vyřezání všech nepůvodních dřevin, zejména javoru jasanolistého a trnovníku akátu. V roce 2015 práce pokračovaly v jihozápadní části nad větším rybníkem. Zde byla obnovena mokřadní louka a vyhloubeno několik tůní. Práce pokračovaly i v roce 2016. Ve východní části byla odtěžena další skládka o ploše cca 3 000 m². Na jejím místě vznikl nový ovocný sad z historických odrůd ovoce. Naopak v západní části při okraji Řepory byl vysázen pruh nového dubového lesa.

No, když uvážím, co je kolem, tak je to tu docela hezký...

/ Článek vychází z informací Jan Zavřela (nezávislý geolog), Jana Pohunka (spisovatel a etnolog) a Daniela Hrčky (OŽP KÚ Středočeského kraje)

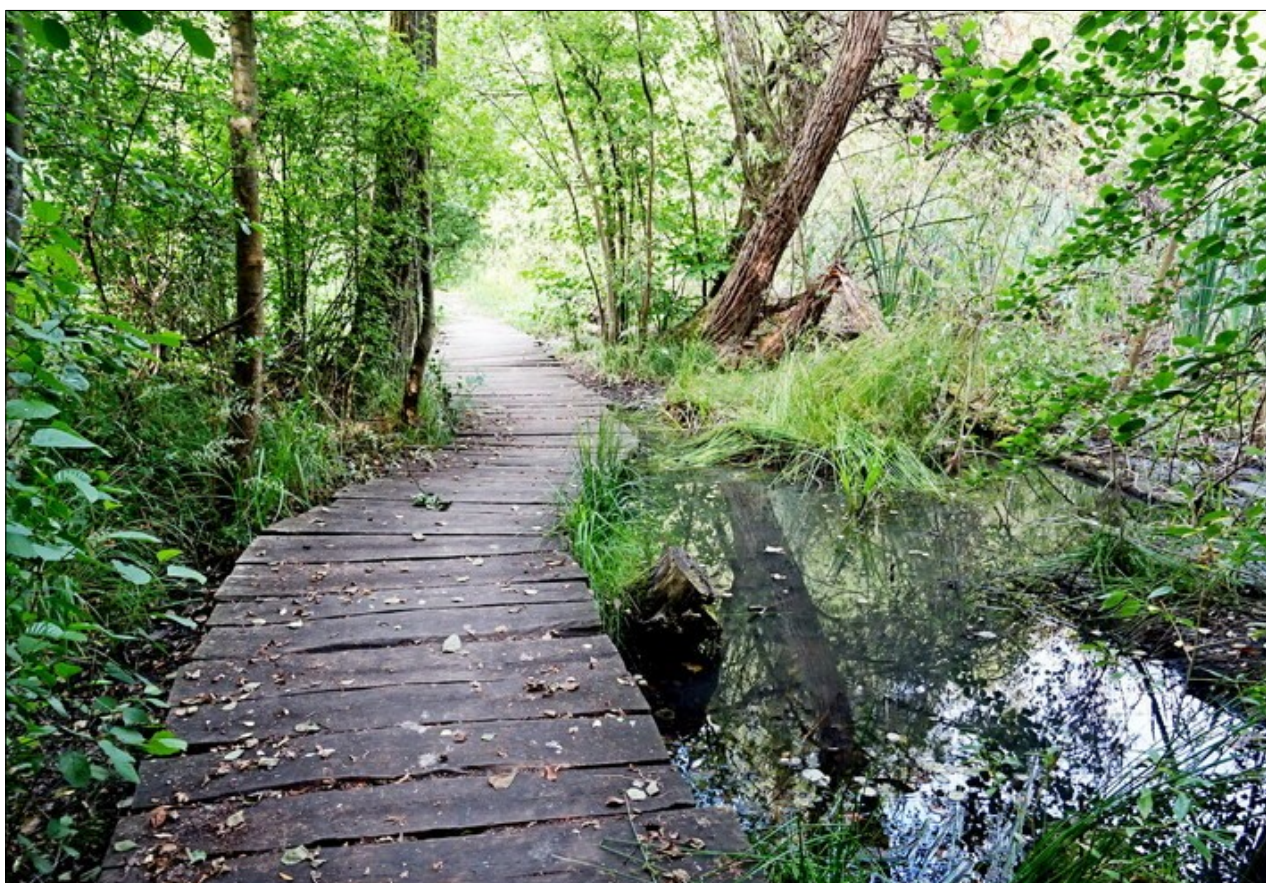

Kostelík,
níž západní
vchod

Rybník Řepora I., níž Řepora II.

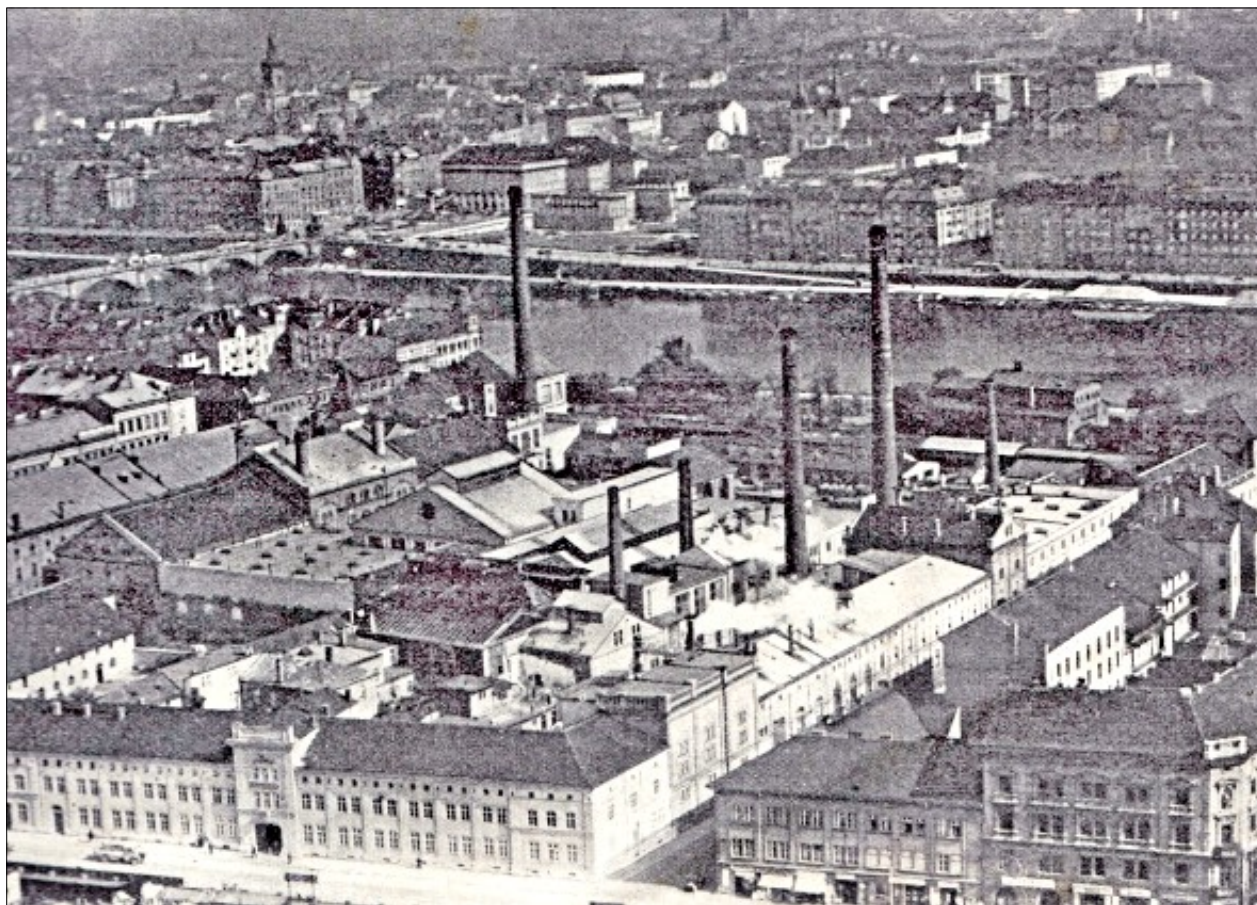
Ochranná známka Staropramen letos slaví 110 let od registrace

Na území páté městské části nalezneme mnoho míst spojených s legendárními průmyslovými podniky.

Zejména na Smíchově. Tovární výroba se ale nevyhnula ani motolskému údolí, Jinonicím, Zlíchovu nebo „obci mezi skalami“, Hlubočepům.

Industrializace zažehnutá v 19. století se zakousla do místní krajiny a přetrvala hluboko do minulého století. Z těch největších místních areálů, často s víc než stoletou tradicí, nicméně hluboké hospodářské změny polistopadové éry žádný nepřečkal.

S jedinou výjimkou. Pivovar Staropramen totiž dodnes zásobuje svými výrobky zájemce po celém světě. A když se pivo vaří, provoní nám všechny okolní ulice. Snahy o založení prvních pivovarů na území Smíchova máme doloženy ještě z předindustriální éry, nikdy se ale nepodařilo podniky dlouhodobě udržet. Výraznější úspěchy zaznamenala až podnikatelská akce skupiny průmyslníků a smíchovských měšťanů v čele s Janem Kohoutem a Vilémem Pickem. Oba patřili k místní elitě. A oba se aktivně zapojili do zdejší komunální politiky na straně české Národní strany. Zrod pivovaru tak byl událostí i národní – jednalo se o ryze český podnik.

Oproti pozdějším, vesměs rodinným smíchovským pivovarům se zakladatelé rozhodli pro akciové řešení se základním fondem ve výši 400 000 zlatých. S akcií

v hodnotě 200 zl. První valná hromada se konala v roce 1869 v domě U zlatého anděla a první várka pod dozorem vrchního sládka Františka Lešnera byla slavnostně uvařena na prvního máje o dva roky později. Lásku výčepních a hostů si místní pivo získalo okamžitě, soudě alespoň podle nárůstu výroby, která se během prvních deseti let více než zdvojnásobila. Pochválil jej i císař František Josef I. při návštěvě Smíchova v roce 1880.

Obliba v dalších letech přetrvávala, a tak cena akcí do konce století stoupla na dvojnásobek. Do nového věku vstupoval pivovar pod původním označením Akciový pivovar na Smíchově, to se ale mělo změnit. Nové reklamní strategie přiměly vedení, aby produkty registrovalo pod pro klienty zajímavou ochrannou známkou. Aby si jejich pivo nezaměňovali s jinými.

Značek si zaregistrovali víc, nakonec se ale prosadila právě značka *Staropramen*, registrovaná v roce 1913, s níž pivovar zažil „hospodářský zázrak“ v dobách velké ekonomické krize 30. let 20. století.

Dopady hospodářské krize, zejména růst nezaměstnanosti a snížení poptávky, se brzy projeví propadem pivní produkce, která na území Československa k roku 1936 poklesla o víc než 35 procent. Na Smíchově ovšem ve stejné době dosáhli růstu výroby o dvě procenta a poprvé předstihli do té doby dominantního rivala z Plzně. Podíl Smíchova na celostátní produkci vzrostl na dvojnásobek. Klíčem k úspěchu se stala už předkrizová orientace podniku na nízkopříjmové spotřebitele, daná nižší cenou piva. V letech krize se proto ke smíchovské značce uchýloval stále větší počet hostinských a konkurentům přebrala významnou část odběratelů.

Zásadní změny nastaly po květnu 1945, kdy došlo ke znárodnění podniku. Z domácích rukou byl tento původně ryze český podnik vzat v souvislosti s turbulentními událostmi po listopadu 1989. Roku 1992 vznikla společnost Pražské pivovary a.s. a už následujícího roku se Staropramen stal součástí britského mezinárodního koncernu Bass. Později jej vlastnila například belgická kapitálová skupina, aby se v roce 2012 stal majetkem celosvětově největšího pivovarnického koncernu Molson Coors Brewing Company.

/ Pavel Fabini, iPětka

trosky a kosti

Fotografové se družili už za Rakouska. Před 130 lety vznikl liberecký spolek Lichtbild

Dodnes se fotografové v Liberci scházejí ve fotoklubech. Jejich dávný předchůdce, sdružení Lichtbild, vznikl v městě pod Ještědem před sto třiceti lety, roku 1893. Působil až do druhé světové války.

Jeho členové o dvacet až třicet let později výrazně doplnili svou tvorbou práci renomovaných profesionálů, kteří se na rozdíl od amatérů jakožto řemeslní fotografové sdružovali v úředně uznávaném Genossenschaft der Photographen

Nordböhmens in Reichenberg neboli Společenstvu fotografů Severních Čech v Liberci, založenému roku 1905. V něm mimo jiné vykonával funkci předsedy známý liberecký fotograf Ferdinand Stracke.

„Spolková činnost fotografů má skutečně v Liberci dlouhou tradici a také dnes se fotografové v našem městě setkávají a společně vystavují. Existuje tu dokonce Liberecká škola fotografická pod vedení fotografa Šimona Pikouse, kde lektorují i místní fotografové a kam se může přijít učit fotografovat skutečně každý,“ uvedla Květa Vinklátová, radní Libereckého kraje.

Přesně před sto třiceti lety byly schváleny stanovy spolku *Lichtbild*, jehož název lze z němčiny přeložit jako světlotisk nebo světelný obraz, ale též coby fotografie. Pod touto značkou ovšem spolek nevystupoval od začátku, první znění bylo *Der Club der Amateur-Photographen für Reichenberg und Umgebung* čili *Klub amatérských fotografů pro Liberec a okolí*. Starším klubem byl na území Čech v rámci tehdejšího Rakouska-Uherska pouze fotoklub v Teplicích, založený v roce 1892.

Adolf Gahler: Vnitřní dvůr vily Johanna Liebiega ml., 1911, diapozitiv

Liberecký *Lichtbild* pořádal od svého založení pravidelné schůzky členů, klubovnou se jim nejprve stal Hotel Central, v průběhu let však amatérští fotografové vystřídali i jiné objekty – zejména sály hostince U Města Vídně, kavárny Pošta nebo Radničního sklípku. Zpočátku se schůzky konávaly o sobotách, postupem času byl zvolen páteční večer. Do svých řad fotoamatéři zvali i dámy.

V rámci spolkových večerů bývala vždy přednáška na téma z oblasti fotografie, spolek vedle toho pořádal fotografické vycházky, kde se členové mohli poměřovat nejen ve zvládnutí techniky fotografování, ale též hledali originální záběry a ideální proporce. V roce 1907 se stal spolek *Lichtbild* členem Spolku Severočeského průmyslového muzea. Vzhledem k tomu, že spolek neměl vlastní prostory, využíval k prezentaci vlastních prací výkladce na tehdejší Staroměstském náměstí 14 (dnes Benešovo náměstí), kde členové vystavovali a tím přibližovali své práce divákům.

Milníkem v tvorbě členů byl rok 1913, kdy spolek slavil své dvacetileté výročí. Jeho zlatým hřebem se stala výstava s uměleckými ambicemi v Severočeském

průmyslovém muzeu. Na výstavě se ukázaly pod jmény 19 autorů stovky prací a během prvních dní výstavy údajně muzeum navštívilo přes tisíc zvědavců. Mezi nejznámějšími vystavovateli se představil fotograf Adolf Gahler s fotografiemi zaměřenými na starou libereckou zástavbu a Heinrich Walter, který se svým aparátem prochodil okolí Kryštofova Údolí. Mezi členy spolku vystavovala jediná žena, Sophie Klinger, ta se představila snímky z cest, zejména motivy kanálů v Bruggách nebo ledovce nad Chamonix. Ve sbírkách Severočeského muzea se dochovaly také fotografie Karla Elgera, člena *Lichtbildu*, který ovšem pro účely výstavy nafotil soubor na téma „podzimní deštivý den“. Spolek oslavil též 40. výročí založení, v roce 1933 se ještě hrdě hlásil během oslav československého státního svátku 28. října k německým spolkům, kterých bylo v Liberci v té době cca 130, na počátku čtyřicátých let byl však pod jhem nastupujícího nového nacistického režimu prostě přejmenován na *Fotogruppe* tedy *Fotoskupina*, později byl rozpuštěn a po druhé světové válce jakožto spolek německý obnoven nebyl.

/ Jan Mikulička

vyloveno z fejbůčku

2x Vincent. V pátek jsme ho zapili...

Strossmayerovo náměstí

#

MICHAL HRDÝ

co psaly fefičoviny před 10 lety

359 / neděle 21. července 2013 !!!

Ádr, Křížák – Maxim

Moji milí!

**V pátek dvanáctého slavila
v Kafce Lenka Malinová tu
lepší polovinu století.
Teď je otázka, jestli je to ta co
odešla, nebo ta co přichází.**

***Dezorientovaní jedinci, zaslepení sluncem a žízní, budou lépe hledat v Kafkovce Kafku, bo nad vchodem do domu vznikla tato krásná svítící reklama.**

Oč hůř se asi cítil majitel Balkán grillu „Malý ráj“ v Bubenečské, když mu přivezli tuhle ceduli...**

Dejvické divadlo hlásí přírůstky, tentokrát nikoli na repertoaru.

Osmého července se Terezce Měřce a Tomáši Krejčímu narodila Antonie.

(Zajímavé je, že před rokem – na den přesně – povila Barborku Těřina sestra Madla.)

Herečka Zdeňka Volencová Žádníková má zas – konečně po třech holkách – Jiřího.

A Táňa Vilhelmová má třetího kluka – Aloise Dyka.

Pěkná úroda.

Jó, kdyby bylo taky tak švestek...

*

zrzavej svět

Pivovar Zloun hlásí, že počátkem srpna už bude mít kompletní technologii, dalších deset až čtrnáct dní se bude instalovat, následovat budou testy a první várky piva by tak měly v prostorách opuštěné lounské tělocvičny na letním cvičišti vzniknout na přelomu srpna a září. Okamžik, na který pivaři čekají, přijde na přelomu září a října. Pivo ZLoun bude produkovat hlavně dvanáctku, polotmavé a tmavé pivo, kromě dalších by neměly chybět ani příležitostné speciály.

Vaření piva v Lounech je s historií města spojeno už od středověku. Velký pivovar při silnici ve směru na Černčice z roku 1890 skončil s vařením piva před třemi roky. /zdroj Zd. Plachý, Deník

*

Pivovary Staropramen představí nový koncept hospod Parlament, první z nich s názvem Vinohradský Parlament bude v Praze na náměstí Míru. Z dostupných informací by hospody Parlament měly těžit z úspěchu jiného konceptu značkových hospod Potrefená husa, který běží již čtrnáct let a zahrnuje desítky hospod. V případě Parlamentu by mělo jít o speciální projekt moderní hospody dbající na vytvoření harmonie mezi pivem a jídlem. /zdroj týden.cz

*

Nová jedenáctka „450“ se nejspíš měnit nebude. Devadesát procent lidí hlasujících v anketě na Slavnostech Svijanského piva by ji nechala tak jak je. Vařit by se začít měla koncem roku.

